U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobkyně: **V. M. H.**, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 4. 2017, č. j. 19 A 6/2017 – 21, o námitce podjatosti vznesené žalobkyní ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 Azs 155/2017,

takto:

Soudci Nejvyššího správního soudu Mgr. David Hipšr, JUDr. Tomáš Foltas a JUDr. Pavel Molek **nejsou vyloučeni** z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 7 Azs 155/2017.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností brojí proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 4. 2017, č. j. 19 A 6/2017 – 21, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 2. 2017, č. j. CPR-19498-7/ČJ-2016-930310-V240, jímž bylo k odvolání stěžovatelky změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 15. 7. 2016, č. j. KRPT-12662-44/ČJ-2016-070022, a to tak, že uložená doba správního vyhoštění byla zkrácena z 18 měsíců na 6 měsíců. Ve zbytku žalovaná rozhodnutí správního orgánu prvého stupně potvrdila. Stěžovatelce tak bylo podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 6 měsíců. Doba k vycestování stěžovatelky z území České republiky byla stanovena v délce 40 dnů od nabytí právní moci uvedeného prvostupňového správního rozhodnutí.

[2] Nejvyšší správní soud poté, co mu byla věc předložena, poučil účastníky řízení (stěžovatelku přípisem ze dne 26. 5. 2017, č. j. 7 Azs 155/2017 – 13, doručeným dne 7. 6. 2017), že se předmětnou věcí podle rozvrhu práce bude zabývat, projedná ji a rozhodne 7. senát Nejvyššího správního soudu ve složení: Mgr. David Hipšr, JUDr. Tomáš Foltas a JUDr. Pavel Molek; v případě dlouhodobé nepřítomnosti některého ze jmenovaných soudců může být senát doplněn některým ze soudců 8. senátu. Současně je poučil, že mají-

li za to, že některý z uvedených soudců je vyloučen z projednávání a rozhodování věci pro svůj poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům, mohou namítnout jeho podjatost v propadné lhůtě jednoho týdne od doručení tohoto vyrozumění.

[3] Na uvedené poučení reagovala stěžovatelka podáním ze dne 11. 6. 2017, označeným jako *„Námitka podjatosti soudců Nejvyššího správního soudu“* (podáno u provozovatele poštovních služeb dne 12. 6. 2017 a následujícího dne doručeno Nejvyššímu správnímu soudu). V podání stěžovatelka uvedla, že *„společně s rodinou byla žadatelkou o udělení mezinárodní ochrany od roku 2009 do 2015, přičemž Nejvyšší správní soud pokaždé zamítl kasační stížnosti jí i její rodině, ačkoliv už Rusko okupovalo část jejich teritoria“*. Z uvedeného důvodu proto vznáší námitku podjatosti soudců Nejvyššího správního soudu.

[4] K uvedenému podání stěžovatelky, obsahujícímu námitku podjatosti podle § 8 odst. 5 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), se vyjádřili soudci 7. senátu tohoto soudu Mgr. David Hipšr, JUDr. Tomáš Foltas a JUDr. Pavel Molek, kteří shodně uvedli, že k účastníkům řízení, k jejich zástupcům, ani k věci samé nemají žádný vztah.

[5] Podle ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, *jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.*

[6] Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak, jak zákon tuto příslušnost stanovil, je tato zásadně dána, a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. Vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci lze jen výjimečně a z opravdu závažných důvodů, které mu reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě. Podjatost sama zasahuje vždy do principu nezávislosti soudce, neboť nestrannost tento princip předpokládá. Samotný pojem *soudce* totiž s sebou nese atribut nezaujatosti a nestrannosti a bez toho, že by se nepředpokládal, nebylo by důvodu ani konstituování soudní moci jako pilíře demokratické společnosti.

[7] Stěžovatelka v rozporu s ustanovením § 8 odst. 5 s. ř. s. neuvedla žádný relevantní důvod podjatosti, neboť se omezila pouze na konstatování výsledků doposud vedených řízení o kasačních stížnostech ve věci azylových žádostí stěžovatelky a její rodiny, jež byly zamítnuty, ačkoliv byly dle jejího názoru důvodnými.

[8] Z ustanovení § 8 odst. 1, věty druhé s. ř. s. sice plyne, že jedním z důvodů pro vyloučení soudců je skutečnost, že se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení, musí se však jednat o totožnou věc. Podílem na předcházejícím soudním řízení je například situace, kdy by se soudce podílel na rozhodování stejné věci jak u krajského soudu, tak posléze i u Nejvyššího správního soudu, popřípadě naopak. Taková situace však v dané věci nenastala a výslovně není ani namítána.

Lze přitom odkázat i na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. Nao 2/2003 - 18, (publikováno pod č. 53/2004 Sb. NSS), v němž bylo vyjádřeno, že *„předchozím soudním řízením“* není řízení v jiné soudní věci, byť by se i týkala týchž účastníků. Pouhé negativní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vydané v jiných právních věcech (řízeních) stěžovatelky není způsobilým důvodem pro rozhodnutí o vyloučení konkrétního soudce z projednávání a rozhodování věci, což *expressis verbis* vyplývá z ustanovení § 8 odst. 1 *in fine* s. ř. s., podle kterého *důvodem pro vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech*. Nejvyšší správní soud se proto omezuje na zjištění vyplývající z vyjádření soudců 7. senátu tohoto soudu, příslušného k projednání a rozhodnutí předmětné věci, kteří popírají jakýkoli vztah ke stěžovatelce či k projednávané věci. Pokud jde o ostatní soudce tohoto soudu, jejich případnou podjatostí se zdejší soud již nezabýval, neboť dosud nenastaly zákonné skutečnosti, pro které by tito soudci měli ve věci stěžovatelky, namísto soudců sedmého senátu, rozhodovat.

[9] Vzhledem k výše uvedenému není návrh stěžovatelky na vyloučení soudců Mgr. Davida Hipšra, JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Pavla Molka z projednávání a rozhodování věci vedené zdejším soudem pod sp. zn. 7 Azs 155/2017 důvodný.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. července 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu